

Nars Bevægelse har imidlertid fortsat sig saaledes, at der ikke for Regjeringen har kunnet være Tvivl om, at det var nødvendigt nu at indbringe et videregaaende, om endogsaa begrændset Forslag til Lønningsforbedring for næste Finantsaar. Det har været utvivlsomt for Regjeringen, at de Bevillinger, der bleve givne i sidste Lovgivningsamling for de ringere aflagte Bestillingsmænds og enkelte Embedsmænds Vedkommende, nu ere utilstrækkelige, og dernæst, at det ikke gaar an lige over for denne aabenbare Kjendsgjerning at blive staaende ved et saadant Tillæg til de ringest Aflagte. Det er vistnok en bitterlig Kjendsgjerning, at Virkningen af de stigende Priser trykker forholdsvis ligesaa stærkt paa dem, der nyde Lønninger over 800 Rigsdaler, som paa dem, der kun have en Indtægt af indtil 7—800 Rigsdaler. Dette er den almindelige og aldeles nærliggende Grund til, at Spørgsmaalet har maattet bringes frem for den lovgivende Magts Overveelse og indstilles til dens Afgjørelse. Kjendsgjerningen i dens store Træk er bitterlig for Alle; hvorledes den i det Enkelte skal vurderes, er naturligvis et Spørgsmaal, som altid vil kunne være Gjenstand for forskjellige Betragtninger og forskjellige Tvivl; men jeg tror, det skal findes, at det Forslag, som Regjeringen indbringer, er stillet saa maadholdent, at hvorledes man end opfatter den stedfindende økonomiske Kjendsgjerning, skal det ikke miskjendes, at Embedsmændenes Forhold siden 1871 ere blevne saa meget slettere ved den hele indtraadte økonomiske Tilstand, at det Tillæg, som her begjæres, ikke naaer op til den Forandring til det Bævre, som er indtraadt siden 1871. Til nærmere Belysning og Karakteristik af den hele økonomiske Situation vil der blive tilfattet Rigsdagen en Udarbeidelse. — den er ikke bleven fuldt færdig trykt i Dag; men jeg tvivler ikke paa, at den vil blive trykt færdig imorgen, som er mig meddelt af Chefen for det statistiske Bureau. Det er en Udarbeidelse, som denne dygtige Mand har Vren og Ansvar for; der kan vistnok gjøres Indvendinger, reises Tvivl paa dette og hint enkelte Punkt; men naar man vil nærværendegjøre sig Situationen i det Store, tror jeg, det skal erkjendes, at der her er givet et betydeligt, værdifuldt, og meget forstandigt tilrettelagt Materiale. Det Forslag altsaa, som her forelægges, er Forslag til Lov om Tillæg til Lønningen for Embedsmænd og Bestillingsmænd i Finantsaaret 1874—75. Det gaar ud paa, at der skal i dette Aar under Sagttagelse af de nær-

mere givne Regler tilstaaes af de første 800 Rd. et Tillæg af 15 pSt., af det andet 800 Rd. et Tillæg af 12½ pSt. og af det tredje 800 Rd. et Tillæg af 10 pSt., saaledes altsaa, at de, der have 2,400 Rd. Indtægt eller derover, faae et Tillæg af 300 Rd. og de Dyrige et Tillæg i Forhold til deres Lønninger efter de angivne Procenter. Jeg anser det for en Selvsølge, at de Tillæg, der allerede ere blevne tilstaaede, siden den Periode begyndte, som jeg før betegnede — altsaa siden 1871 —, blive at fradrage heri, forsaavidt de ikke undtagelsesvis — thi det er kun undtagelsesvis Tilfælde — udgjøre et større Bælp; thi der kan naturligvis ikke være Tale om ved denne Lov at fratage Nogen Noget, som allerede er tilstaaet ham ved Lov. Spørgt er Lovforslaget afstattet i det Væsentlige med den Lov som Forbillede, der blev givet omtrent for 18 Aar siden for hele Monarkiet, nemlig Loven af 1856. Som Følge deraf skal denne Lov ikke finde Anvendelse paa Embeds- og Bestillingsmænd, hvis Hovedindtægt bestaar i Sportler, Brugen af Sorder, Naturalyhdselser eller andre Gjenstande, som maa ansees at være stegne i Værdi under de forandrede Konjunkturer, og ikke heller paa Bælp, der udbetales som Honorar, medmindre saadant Bælderlag er hjemlet ved Lov for vedvarende offentlig Tjeneste. Naar der heri er en lille Forandring fra Loven af 1856, saa er dette ganske naturligt fremkaldt derved, at vi i senere Love have brugt Ordet „Honorar“ i en anden Betydning end den, hvori vi tidligere have brugt det. Naar vi tidligere talte om „Honorar“, saa forstode vi derved et Bælderlag for en enkelt forbigaaende Forretning, medens derimod i senere Lønningslove Ordet „Honorar“ ogsaa bruges for at betegne den Løn for en vedvarende offentlig Tjeneste, som ikke er pensionsberettiget. Fremdeles er Loven uanvendelig paa Bestillingstillæg, Bord- og Opholdspenge og paa Lønninger, som udredes af Summer, der i samlet Bælder ere stillede til Administrationens Raadighed. Hvad det Første angaar, da faar det en lidt større Betydning nu, idet der nemlig under de nuværende økonomiske Forhold ikke er nogen Grund til at gjøre den Undtagelse, som blev gjort i Loven af 1856, og hvorefter denne Lønningslov ikke var anvendelig paa Embeds- og Bestillingsmænd, som vare bosatte i Udlandet, idet man den Gang antog, at den daværende Dyrtd havde en mere lokal Karakter. Det er jo imidlertid klart, at de almindelige økonomiske Forhold, som nu gjøre sig gjældende, ogsaa strætte